

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

3 Şubat 2012

Sayı: 164

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Türkiye’de demokrasi toprağın altında

Diyarbakır’da askeri darbe döneminde ve sonrasında askerlerin denetimindeki hapishane, karakol, işkencehane, mahkeme ve başka birçok şey için kullanılan tarihi bir binanın çevresinde yapılan kazıda insan kemiklerinin çıkması, 1990’lı yıllardaki devlet terörünü gündeme getirdi. Sadece 400 tanesi 1994 yılında olmak üzere 1990-2008 yılları arasında işlenen faili meçhul cinayet sayısı için verilen rakam, 2 bin ile 17 bin arasında değişiyor. Bu cinayetlerin işlendiği yıllarda, ANAP, DYP, MSP ve DSP ve AKP iktidarları vardı.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikte yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Aslında bu cinayetler, siyasi cinayetlerdir. Eğer cinayeti aydınlatması gerekenler, cinayeti işleyenlerle aynı safta olursa, yani devletin safında olursa o cinayet "faili meçhul" olur. Bunu da herkes bilir.

Açık veya gizli devlet kurumları eliyle öldürme, devlet terörü, düzenin en acımasız baskı yoludur ve geçmişten bugüne Kürt halkına olduğu gibi sola, işçilere, tüm çalışanlara kademe kademe baskı uygulandı. Bugün değişen sadece baskının biçimidir.

Böyle bir ortamda başbakan her fırsatta Türkiye'de "ileri demokrasi" olduğundan bahsediyor. Bu sözleriyle utanmadan yalan söylüyor.

Türkiye'de hapishanelerdeki insan sayısı, nüfusu bize yakın olan Almanya'nın iki katı, Fransa'dakinin üçte bir oranında fazla. Hapishanelerde 130 bini aşkın insan var. Bu insanların önemli bir kısmı, yargılanmayı bekliyor ve 500'ü de öğrenci.

Bu gidişatın devam edeceğini tahmin edebiliriz. Çünkü Adalet Bakanlığı, bu yıl 20 yeni hapishane açacak! Çağlayan'da açılan Avrupa'nın en büyük mahkeme binasının bir benzeri Kartal'a yapılacak.

İşyerlerinde her gün yaşadığımız gibi "ileri demokrasi" falan gelmedi. Sadece etiketler, biçim değişti. Eskiden hakkını arayana "komünist", eğer Kürt ise "bölücü" denirdi. Şimdi herkese birden "terörist" deniyor. Eskiden uzun cezalar vardı şimdi uzun tutukluluk süresi. Eskiden kaba şiddet vardı şimdi ekonomik şiddet; hapishane masrafınızı bile ödemeniz gerekiyor. Eskiden bedensel eziyet, işkence vardı şimdi zihni eziyet olan tecrit var. Eskiden sokak ortasında tek tek öldürme vardı şimdi yanlışlıkla toptan öldürme var.

Emekçilerin, toplumun sorunları çözülüyor. Günün yöntemleriyle baskı uygulanıyor, öte yandan da diğer "burjuva" devletlerinin göstermelik demokrasilerine yaklaşmak için kanunlar sürekli değiştiriliyor. Bu da "demokratikleşme" oluyor.

Eşitsizlikler üzerine kurulu bir düzende demokrasiden bahsetmek bir aldatmacadır. İnsanın insan tarafından sömürüldüğü, eşitliğin olmadığı yerde demokrasi olmaz. Bu gerçek yok sayılıyor. Farklı halkların, toplumsal sınıfların, kadınların, ekonomik ve sosyal yönlerden bu kadar eşitsizliğin olduğu bir ülkede demokratikleşme olmaz.

Çıkarların çatıştığı her yerde bu gerçek kendini gösteriyor. Demokrasi, ancak ona gerçekten ihtiyaç duyan işçi sınıfı tarafından ilerletilebilir. İşçi sınıfı, toplumun çok büyük bir kesimi kapsadığı için her türlü farklılığı içinde barındırıyor. İşte bu nedenle demokrasi, işçi sınıfının yöntemidir. Yoksa hiçbir farklı ses duymak istemeyen, hiçbir itiraza katlanamayan bu düzenin tepesindekilerin değil. (03.02.12)

Emekçinin Gündemi

Her şey arttı, ücretler hariç!

Türkiye'de ekonomik durum iyiymiş gibi gösterilse de işçi sınıfı büyük bir adaletsizliğe maruz kalıyor.

DİSK-AR'ın (Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu Araştırma Enstitüsü) yaptığı araştırma bu adaletsizliği kanıtıyor. Bu araştırmaya göre Türkiye ekonomisi 33 yıllık dönemde 3,51 kat, dolar bazında ise 5 kat büyüdü. Ancak buna rağmen asgari ücret yalnızca %6 arttı. Eğer asgari ücret, ekonominin büyümesiyle beraber otomatik olarak artmış olsaydı Aralık 2011 itibariyle net, bin 973 lira (789,2 avro) olacaktı. Ekonomik krizle boğuşan, kemer sıkma siyasetleri sebebiyle her gün gösterilerin, grevlerin yaşandığı Yunanistan'da asgari ücret 872,62 avro.

2005-2011 yılları arasındaki 2008 düşüşüne rağmen işçi başına verimlilik %14 arttı. Bu yıllar arasında Türkiye ekonomisi %26 büyürken asgari ücret yalnızca %4 oranında arttı. Bu rakamlara göre sadece 2005'ten bu yana asgari ücret ile çalışan her bir işçi, her ay için net 138 lira gelir kaybına uğradı ve uğramaya devam ediyor.

Sosyal Güvenlik Kurumu verilerine göre, sigortalı ücretlilerin yaklaşık yarısı asgari ücret düzeyinde gelire sahip. Yani asgari ücrete yapılan zam, aileleri ile birlikte 24 milyon kişiyi doğrudan etkilemekte. Bunların içinde sigortalı olmadan asgari ücret alan, hatta asgari ücret düzeyinde dahi

ücreti olmadan çalışmak zorunda kalan bir kesim de var. Onlar da dikkate alındığında işçi sınıfının maruz kaldığı adaletsizlik daha da ortaya çıkıyor.

Görüldüğü gibi patronlar sadece daha az işçi çalıştırmıyor aynı zamanda da daha az işçiyi daha fazla çalıştırarak daha az ücrete mahkum ediyor.

Öte yandan asgari ücretin bugünkü durumu, alım gücü ve hayat pahalılığı göz önüne alınarak hesaplandığında henüz 1978'deki konumuna ulaşabilmiş değil.

Birleşmiş Milletler'in yaptığı araştırmaya göre ise Türkiye, insani gelişmişlik açısından dünyada 187 ülke içersinde 92. sırada. Yani gazetelerin kriz var deyip halimize şükretmemiz gerektiği çığırkanlığı yaparak örnek gösterdikleri Yunanistan, İspanya gibi ülkelerin dahi gerisindeyiz.

Dünyanın en büyük ekonomi zirvelerinde Türkiye'nin adı geçer hale geldi. Patronlarımız artık dünyanın sayılı holdinglerinde hatırı sayılı hisselere sahipler, dünyanın sayılı ülkelerinde önemli düzeylerde yatırım yapıyorlar. Ancak işçiler kendilerinin yarattığı bu zenginlikten pay alamıyorlar.

Başta asgari ücret olmak ücretlerin düşük tutulması bilinçli olarak yürütülen bir siyaset. AKP hükümetleri de bunun en iyi uygulayıcısı. Başbakanın kendisi büyük patronlara seslenerek Türkiye'ye gelmeleri için çağrıda bulundu. Başbakan büyük patronlara Türkiye'de iş

gücünün ne kadar ucuz olduğundan bahsederek Türkiye'de kârlarına kâr katabileceklerini anlattı ve kendi hükümetlerinin de yatırım yapan şirketlerin kârlarını arttırabilmesi için ne gerekiyorsa yapacaklarını uygulamada da gösterdi.

AKP hazırladığı yasalarla esnek çalışmayı, taşeron sistemini yaygınlaştırarak işçi ücretlerini düşürecek yasal zemini hazırlıyor. Böylelikle patronların fabrikalarda sadece gerektiği zaman (üretim durumuna göre) işçi çalıştırmasını yasal hale getiriyor.

Devletin kendisi, patronlara örnek olacak şekilde, sözleşmeli memur çalıştırıyor. Böylelikle de özelde işçilerin kamuda da hem işçilerin hem de memurların düzensiz, özelde çoğu zaman sigortasız, düşük ücretle çalıştırılması yasal ve normalmiş gibi gösteriliyor. Bazı işyerlerinde patronlar tüm bu uygulamaların da ötesine geçerek "çağrı" üzerine çalışma sistemi geliştirdiler. Hükümette inatla, iki kez, uğraşıp yasasını çıkardı. Bu sistem tam anlamıyla "alo iş var gel", "iş bitti gidebilirsin". Yani işçinin tüm yaşamını patronun üretimine göre düzenlemesi bekleniyor.

İşte böyle bir ortamda ücretler yerinde sayıyor, patronlar servetlerine servet katıyor. Buna karşılık işçi sınıfının, haklarını ve ücretlerini korumasının tek yolu önce kendi çalıştığı işyerinden başlayarak mücadele etmesinden geçiyor. (30.01.2012)

Hem işçi hem de memur sendikaları yasası değişiyor

12 Eylül askeri darbesinden sonra, memur sendikaları yasalandı, işçi sendikalarına önemli kısıtlamalar yapıldı. Bunlardan biri de yetki barajıdır. Buna göre bir sendikanın, bir işyerinde sözleşme yapabilmesi için o işyerinde örgütlü olması yetmiyor, işyerinin ait olduğu işkolunda çalışan tüm işçilerin %10'nunu örgütlemiş olması gerekiyor.

Bu madde uzun zamandır görmezden gelindi; sendikadan istifa eden, kapsam dışında kalan, işten ayrılıp üyeliği düşenler gibilerin kaydının tutulmadığı Çalışma Bakanlığı verileri geçerli tutularak, yetkisi düşen sendikaların sözleşme yapmasına göz yumuldu. Böylece sendikalı işçi sayısı 1 milyon yüz bin civarında görüldü. Ancak gerçek rakam 400 bin ile 800 bin arasında hesaplanıyor.

Sendika bürokratları, işçinin hakkı için mücadele etmiyor, her konfederasyon yönetimi, sırtını bir partiye dayayıp koltuğunu koruyor: Türk-İş hükümette kim varsa, işyerinde hangi patron varsa iyi geçiniyor, DİSK CHP'ye, Hak-İş AKP'ye bel bağlıyor.

İki kez ertelenen düzenlemeye göre artık gerçek rakamlar uygulanacağı için baraj nedeniyle 100 sendikadan sadece 15'inin toplu sözleşme yapma yetkisi kalıyor. Bu durumda sendikalı işçilerin %64'ü sözleşme yapamayacak. DİSK'in hiçbir sendikası sözleşme yetkisi alamıyor.

Mücadele dönemlerinde işçileri denetlemek ve sınırlamak için sendika bürokratlarına ihtiyacı olduğunu bilen patronlar, hükümet aracılığıyla

sendikacılarla görüşerek yeni bir yasa hazırladılar. Yetki barajının binde beşe indirilmesinde anlaşıldı ancak son anda bu oran %5'e çıkarıldı.

Böylece sendika bürokratlarına gözdağı verilip bağımsız sendikaların önü kesilirken, arka planda kıdem tazminatının kaldırılması pazarlığı yapılıyor. Bu yasal düzenlemeler, bürokratları korkutsa da işçi sınıfı için fazla bir şey ifade etmiyor. Anayasa halkoylamasında, bir işyerinde birden çok sendika hakkı kabul edilmişti; bu kağıt üstünde kaldı. Değil iki sendika, bir sendikaya üye olduğunda işçi işten atılıyor.

Aynı halkoylamasıyla, memura toplu sözleşme hakkı kabul edilmişti. Toplu sözleşme yapabilmek için gerekli yeni yasa, 16 aydan sonra meclisin gündemine getirildi.

Bu yasa da memurların haklarını ilerletmiyor, tersine gelecekte iktidara sorun oluşturabilecek yönlerden kısıtlamalar getiriyor.

Öncelikle sendika hakkı tanınmadan bile mücadele ile toplu sözleşme yapma hakkını kazanan belediye çalışanlarının sözleşme yapma hakkı yok ediliyor. Meclis, ordu görevlilerini ve polisleri yani on binlerce memuru kapsam dışı bırakıyor. Uyuşmazlık halinde 11 kişilik Kamu Görevlileri Hakem Kurulu son sözü söyleyecek. Ancak bu kurulun sadece 4 üyesi sendikalar tarafından belirlenecek, diğerlerini hükümet atayacak. Üstelik itiraz hakkı da grev hakkı da yok. Emekçilerin elinde hakları için mücadele edebileceği hiçbir silahı yok. Böylece hükümet, tıpkı zamlarda

olduğu gibi kararı sözde "bağımsız" kurulun verdiğini söyleyebilecek.

Toplu sözleşme "aylık ve ücret" dışında masraf gerektiren hiçbir konuyu kapsamayacak. Taşeronla bağlı binlerce sağlık çalışanın kadroya alınması, mahkeme kararıyla kesinleşmişken uygulanmıyor. Eğitim işkolunda, "sözleşmeli" denen öğretmenler aslında "mevsimlik işçi" statüsünde çalıştırılıyor. Sendikalar bunları "masraf" gerektirdiği için toplu sözleşmede gündeme getiremeyecek. Masraf gerektirmeyen hak veya düzenleme olur mu, bilinmez? İşçi sendikalarında olan bu hak, memur sendikalarına tanınmıyor.

İşçi ve memur sendikaları yönetimleri yasa tasarılarını eleştiriyor. Hepsini ayrı ayrı birkaç protesto gösterisi düzenledi. Yani iş yapmış olmak için yaptılar. İşçi sınıfını, en alt düzeyde bile örgütsüz bırakmaya dönük bu düzenlemeler, geçmişte DİSK'in kapatılmasına karşı yapılan 15-16 Haziran mücadelelerinde olduğu gibi ileride de yine işçi sınıfı tarafından geçersiz kılınacaktır. (01.02.12)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Taşeron içinde taşeron yaygınlaşıyor

Sözleşme dönemi başladı ama henüz Çalışma Bakanlığı'ndan sözleşme yapma yetkisi gelmedi. Çalışma Bakanlığı ile sendikalar arasında, baraj sorunu var. Sendikaların üyeleri azaldıkça sözleşme yapma sorunu derinleşmişti ama Çalışma Bakanlığı göz yumuyordu. Şimdi ise hükümet sendikalar yasasında değişiklik yapmak istiyor. Bundan dolayı sendikaların kuyruğu hükümetin elinde.

Ayrıca yeni sözleşme ile ilgili taslak çalışması yapılmadı. Sadece temsilcilerle bir toplantı yapıldı denildi. Gece vardiyasındaki temsilciye bu konu soruldu: "İleride size açıklama yapacağız" dedi.

Diğer taraftan işveren hiç boş durmuyor. İşyerinde taşeron içinde taşeron vardı. Şimdi sendikalı ve şirkete bağlı olan bazı birimlerin ihalelerini başka taşerona vererek işçileri hem sendikasızlaştırıyor hem de işten çıkmaları için yol gösteriyor. Sendikacılar ise "yapacağımız bir şey yok" diyor.

Fen işlerinde yaklaşık 45 şoför, yemekhanede 15 ve veterinerdeki 15 işçiye "ya temizliğe geçeceksiniz ya da kıdem tazminatlarınızı alıp ayrılacaksınız" dendi. 5-6 işçi işten ayrıldı. Veterinerde işçilerin bir kısmı sendikadan ayrılarak yeni taşeronda çalışacaklarını söylediler. Gerekçeleri ise "sendikaya boş yere aidat ödüyoruz. Sendika ha var ha yok hiç fark etmedik, işverenin bütün keyfi uygulamalarına seyirci

kaldılar. Çalışma koşullarımızda iyileşme olmadı" dediler.

Tüm bu tartışmalar olurken işçiler, şube başkanının vardiyaya gelmesini istedi. Şube başkanı geldi ama daha işçiler toplanmadan, 100 işçisi olan vardiyada 15-20 işçiye seslendi. Sonradan gelenler, gelişmeleri şube başkanının ağzından dinleyelim dediler; "her şeyi anlattım, bilgiyi temsilcilerden alın" dedi. Temsilciler kendinden habersiz. Onlar ne bilgisi verebilir ki! Şube başkanını dinleyen işçiler bile "biz de anlayamadık" dediler. Yani her şey muğlak kimin ne dediği anlaşılıyor. Bilinen tek şey üç ihalenin olduğu. Veterinerdeki taşeron işe başladı. Fen işlerine özel araçlar geldi. Yemekhanedeki taşeron gıda alımını yaptı, işçileri iki ay sonra işe başlayacak.

Sonuç olarak işçiler sözleşmeden çok kendi ihalelerini düşünüyor. Her şeye rağmen ekmeğimiz için ne gerekiyorsa yapmaya hazırız. (27.01.2012)

Gıda

Birlik olmalıyız

Yılbaşından önce bir hafta, kendi kârları için, gece yarısına kadar çalıştırdılar. Aradan bir ay geçti. Herkes alacağı mesai parasını bekliyordu. Nihayet beklediğimiz gün geldi. Zarfların dağıtılacağı söylendi. İsmi okunan gidip zarfını aldı. Zarfı alan rengi sarardı. Herkesin parası farklı. 20 lirayadan başlayıp 70 liraya kadar çıkıyor.

Zarfı açan kızmaya başlıyor: "Bu ne böyle? Çocuk mu kandırıyorlar. Gece gündüz çalışmamızın bedeli bu mu?"

Toplanıp geri iade edelim deyince de kimsenin sesi çıkmadı.

Şimdi zam bekliyoruz. Zammın da aynı olacağını söylüyorlar ama buna karşı bir şeyler yapalım deyince hiç kimseden ses yok. Herkes korkuyor. Susmanın hiç faydası yok. Zarfları iade etmiş olsaydık zamma büyük faydası olacaktı. Birlik olduğumuzu anlayacaklar. Bunu yapmalıyız. Korkmanın yararı yok, zararı çok. (Bir işçi)

Önümüzü göremiyoruz

Avrupa'daki kriz, patronun bir kez daha "önümüzü göremiyoruz" bahanesiyle haklarımıza saldırmasına ve beklentimize set çekme fırsatı verdi.

Tuzla'daki fabrikada, kriz bahanesiyle, 15 işçinin işine son verildi. Bu olay bizde de duyuldu ve işçiler arasında "acaba bizi de işten atarlar mı?" korkusu yayıldı. Hemen ardından kısıtlama başladı. Şimdiye kadar işe gelişlerde ve iş çıkışlarında işyeri hekimine gidip muayene oluyorduk. Artık ilk önce bağlı olduğumuz amirlerden izin kağıdı almamız gerektiği söylendi. İşçinin hasta olduğuna inanmayan amir revire göndermeyecek veya üretim aksayacaksa işçi hasta sayılmayacak.

Sendikacılar ise "biz ne yapalım patronu da anlamak lazım. Malum kriz ortamı ve biz ihracat ağırlıklı çalışıyoruz" diyor. Sonrasında da şükretmemiz gerektiğini çünkü patronun işçi çıkartmayı düşünmediğini söylüyorlar. Oysa herkes diğer fabrikada işçi çıkarıldığını biliyor. Sendikacılar gerekeni yapmasa da biz birleşip haklarımız için elimizden geleni yapmalıyız. (Bir işçi)

Siyasetin Gündemi

“Demokratik anayasa” masalı çabuk bitti!

Genel seçimde hükümetin en büyük vaadi, bu yıl içinde “demokratik” bir yöntemle “demokratik” bir anayasa hazırlanmasıydı.

Bu amaçla gösterişli demeçler verildi, heyetler oluşturuldu, internet siteleri açıldı, süslü toplantılar düzenlendi.

Bu görüntülerin ardında ve sonrasında yaşananlar, gerçeklerin çok daha farklı olduğunu anlatıyor.

Anayasa hazırlanması için mecliste siyasi partilerin temsilcilerinden oluşturulan “Uzlaşma Kurulu” çalışıyor.

Bu kurul, üniversite hocalarından anayasa hakkında görüşlerini istedi. Onlar, cevap olarak bir soru sordular: “Görüşlerimizi iletirsek başımıza bir iş gelir mi?” Ortamın ne kadar demokratik olduğu hemen anlaşılıyor!

Son olarak anayasa kurulunun çalışmaya başlamasının üstünden üç ay geçmesiyle, sözde “şeffaf” olacağı açıklanan tartışma sürecine, çoğunluğu oluşturan AKP milletvekillerinin oyuyla “gizlilik” kararı alındı. Yani kurulda nelerin tartışıldığı, nelerin önerildiği ne basın, ne görüşü alınan uzmanlar ne de milletvekilleri tarafından açıklanamayacak.

Bu son kararlar, anayasanın ne kadar demokratik bir yolla, ne kadar demokratik hazırlanacağı artık netleşmiş oldu.

Bir ekonomik kriz döneminde yapılan askeri darbe döneminde hazırlanan 12 Eylül Anayasası, uzun bir süredir

burjuvazinin ve emrindeki siyasi sistemin ihtiyaçlarını karşılayamıyor. Yirmiden fazla kez, maddelerinin çoğunluğu değiştirilen anayasa, artık toplumu belli sınırlar içinde tutmaya yeterli gelmiyor.

Sorun o kadar büyüdü ki 2004 yılında yapılan bir

yasalar, onlara karşı bir silah olarak kullanılıyor.

İşyerlerinde işçinin karşısına yasalar çıkıyor. Ama işçi yasadan yararlanmak istediğinde karşısında ya patronun keyfiyetini ya da yasayı kendine göre yorumlamasını buluyor. İşte bu durum, benzeri bir biçimde tüm toplumda, tüm ilişkilerde geçerli.

Kapitalist çıkar düzeninin ilişkilerinin, işleyişinin fiili kuralları, kağıt üstünde yazılı olanlardan çok daha etkili.

Nitekim bazı ülkelerde anayasa hiç değişmemesine bazılarında değişmesine rağmen, kapitalizmin dayattığı işleyişte temelde bir değişiklik olmuyor.

Hazırlanacak anayasa, işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki sınıfsal eşitsizliği gidermeyecek, devlet katındakilerin kitleleri aşağılamasını önlemeyecek, kendine siyasetçi diyen bir avuç yalancının milyonları yönetmesini

değiştirmeyecek, her şeyi üretenlerin ekonomiye yön vermesine toplumun geleceğine karar vermesine olanak vermeyecek.

Oysa esas gerekli olan bunları ve benzerlerini yapmaktır. İşte böylesi olanakları olan gerçekten demokratik bir anayasa yapmanın yolu işçi sınıfının kendi çıkarları temelinde harekete geçmesi ve yönetime talip olmasıyla, bir program etrafında mücadele yürütmesiyle mümkün olacaktır. (02.02.2012)

Tartışmaları engellemek için yeni anayasa önerilerine gizlilik kararı alındı.

değişiklikle, Türkiye'nin imzaladığı uluslararası anlaşmalar, anayasanın üstünde kabul edildi. Böylece hükümetler, işlerine geldiğinde daha gerici olan ülke yasalarını işlerine geldiğinde uluslararası yasaları kullanabiliyorlar.

Siyasiler, ısrarla toplumun daha demokratik bir anayasa hak ettiğini söylüyorlar. Oysa yasalar gibi anayasa da, toplumun değil, düzenin bir ihtiyacı.

Emekçiler, Kürtler, kadınlar, her zaman yasalardaki haklarını tam olarak kullanamıyor. Tam tersine

Uluslararası Gündem

Nijerya

Akaryakıt fiyatının iki katına çıkmasına karşı genel grev

Sene başında petrol sübvansiyonlarına son veren hükümet petrol fiyatını iki katına çıkardı. Sendikalar da tepki olarak 9 Ocak'ta genel greve gittiler...

Ertesi gün sendikalarının çağrısına uyan on binlerce kişi sokaklarda yürüyüşe geçerek fiyat zamlarını, yolsuzlukları, kısacası artık yaşamın kitleler için dayanılmaz hale gelmesini protesto ettiler.

Hükümet, akaryakıt fiyatını iki katına çıkararak bu isyanı körüklemiş oldu. Bu zam nedeniyle akaryakıt fiyatı 0.30 avrodan 0.60 avroya fırladı. Ülkede ise nüfusun üçte ikisi günde 1.5 avrodan daha az bir para ile geçinmek zorunda. Üstelik bu zam bütün diğer ürünlerin fiyatlarına da zam getiriyor.

Bu durum gerçekten de saçma çünkü Nijerya siyah Afrika'nın en büyük petrol üreticisidir. Ham petrol (hidrokarbür) üretimi ülke gelirinin yüzde 40'ını oluşturuyor ve yabancı yatırımların yüzde 90'ı bu sektöre yapılıyor. Ancak bu büyük zenginliğin önemli bir kısmı Batılı petrol şirketlerine, kırıntıları Nijerya devleti ileri gelenlerine gidiyor ve bu zenginlik, 160 milyonluk halkın çoğunluğu için bir felaket kaynağı.

Petrol şirketlerinin rekabeti yüzünden diktatörler başa getirildi, cinayetler, yolsuzluklar, savaşlar yaygın hale geldi. Örneğin Biyafra Savaşı diye bilinen 1967 iç savaşında bir milyon insan öldü. Nijer deltası petrol çamurlarıyla kaplandığı için artık ne bitki ne de canlı kaldı. Bundan bir ay önce Shell firmasının denizdeki kuyularından birinde oluşan kaza yüzünden ki bu bir sürü

açıkladığı için sendikalar da genel grevi durdurduklarını açıkladılar.

Genel grevin etkilerinden dolayı Devlet Başkanı Goodluck Jonathan geri adım atmamak zorunda kaldı: 0,60 avroya çıkan petrol fiyatını 0.41 avroya indirdi. Bu olay kitleler için bir zafer, çünkü genel grev ve kitle yürüyüşleriyle rejime geri adım attırdılar. Yine de devlet başkanı zamların, tümünü iptal etmedi. Ülkenin alt yapısını

modernleştirme iddialarıyla sübvansiyonları devam ettirmeyip 8 milyar dolar tasarruf yapmakta ısrar ediyor.

Rejim geri adım atmamak zorunda kalmasına rağmen kitlelere gözdağı vermek amacıyla ülkenin ekonomik başkenti olan Lagos'ta polis ve askeri güçlerini bir şekilde seferber etti.

Örneğin 16 Ocak'ta polis, yürüyüşe katılanları zor kullanarak dağıttı ve CNN televizyon kanalının merkezinde arama yaptı. Ek olarak hükümeti değiştirmek için yürüyüş yapan veya yürüyüş çağrısında bulunan kişilerin tutuklanıp mahkum edileceğini duyurdu.

Rejimin bu şekilde kitlelere karşı gözdağı verme girişimleri, kitlelerden ne kadar çok korktuğunun belirtisidir. LO (20.01.2012)

kazalardan sadece biridir, onlarca kilometre sahil bölgesi, petrole kirlendiği için balıkçılar çaresiz duruma düştü. Başka anlamlı bir örnek, kapitalist toplumun "kalkınma" diye savunduğu görüşe göre Nijerya'da petrol işleme rafinerisi olmadığı için ham petrol çıkmasına rağmen, kullandığı petrolü "pazar fiyatına" ithal etmek zorunda. İşte bu nedenden dolayı, petrole devlet desteği olmazsa Nijerya halkı petrol satın alamaz!

Yürüyüşlerin ardından 16 Ocak'ta hükümet petrol zamlarından vazgeçtiğini

Gözlemciler olsun ya da olmasın, diktatörlük baskılara devam ediyor

Arap Birliği'nin 60 kadar gözlemcisi, 26 Aralıktan beri, Esad'ın diktatörlük rejimi ile Arap Birliği'ne bağlı kurum ve kuruluşlar arasında anlaşmaya varılan "krizden çıkış protokolünün" belli belirsiz uygulamalarını gözlemlemek için Suriye'ye gitti. Bu uzlaşmaya göre, Suriye ordusunun kentlerden çekilmesi, barışçı protesto gösterilerine izin verilmesi ve krizin başlangıcı olan 15 Mart 2011'den beri tutuklananların serbest bırakılması gerekiyordu.

Arap Birliği, Arap devletleri arasındaki krizden

çıkılmak istiyor. Açıkçası, eğer müdahaleleri, Suriye'de halkın aylardan beri rejime karşı ifade ettiği isyanı sakinleştirebilirse, Arap ülkeleri yöneticilerinin buldukları konumları için endişelenmelerine gerek kalmayacak, çünkü onlar da koltuklarının gidebileceğinden korkuyor.

Gözlemcilerin başında, Darfur kitlelerinin isyanının bastırılmasında rol oynayan, askeri haber alma teşkilatının eski şefi, Sudan generali Mustafa El Dabi'nin bulunması umut verici olmasa gerek. Suriye'de sekiz günlük gözlemlerinin sonucunda yaptıkları değerlendirme de, bu izlenimi doğruluyor.

Öncelikle, Sudanlı general, şehir sakinlerinin vahşice bastırıldığı Humus şehrini ziyareti sırasında, "dehşete düşülecek bir şey" görmediğini açıkladı. Sonuç olarak, Darfur'dan farklı bir şey yok!

Bununla birlikte, rejimin güvenlik kuvvetleri, gözlemciler olsun ya da olmasın, protesto göstericilerini katletmeye devam ediyor. Krizin başından beri gerçekleştirilen baskıların kurbanları olan 5 bin kişiye, son bir haftada öldürülen 150 kişi daha eklendi. Diğer taraftan, hapsedilen 14 bin kişiden çoğu işkence gördü ve bunların sadece 755'i serbest bırakıldı.

İnsan Hakları Örgütü, Suriyeli yetkililerin, çok sayıda tutukluyu, gözlemcilerin giremediği askeri bölgelere yolladıklarını da belitti.

Gözlemcilerin sayısı 500'e ulaşıyor. Ama sayıları ne olursa olsun halkı koruyamıyorlar. Arap Birliği'nin bir parçası olan Arap Parlamentosu başkanı, "Suriye rejimi masum sivilleri öldürmeye devam ederken, çok sayıda insanın öldürüldüğünü, bunlar arasında çocukların da bulunduğunu ve bütün bunların gözlemcilerin varlığında gerçekleştiğini" belirtip "şiddetin tırmandığının" altını çizerek,

Arap gözlemcilerinin derhal geri çekilmesi çağrısında bulundu.

Her durumda, gözlemcilerin bu hem gülünç hem de acınacak halleri kitlelerin kızgınlığını gidermedi. 30, 31 Aralık günleri

Rejim protesto göstericilerine karşı «terörizm» yaptıklarını iddia ederek aylarca süren baskı uyguladıktan sonra, sanki cezaevinde kalanların elleri kana bulanmış durumdaymış gibi, arsız bir biçimde, serbest bıraktıkları tutuklular için "ellerinde Suriyeli kanı yok" diye açıklamada yaptı. Ama eğer birilerinin elinde kan varsa, bu öncelikle Esad rejiminindir.

Huma'da yeniden gösteri yapmaya çağrılan yüz binlerce kişi, onları dağıtmak için atılan çivili bombalara meydan okudular. Bu da kitlelerin diktatörü düşürmede ne kadar kararlı olduklarını gösteriyor. LO (06.01.2012)

Afganistan

Bu işgale son vermek gerek

20 Ocak'ta, Kabil'in doğusunda bir il olan Kapisa'daki askeri bir üstte, genç bir Afgan askeri, spor yapan dört Fransız askerini öldürdü ve 15 askeri yaraladı. Bu kışlada, 500 askerin olduğu bir Afgan taburu, 200 Fransız askeri tarafından eğitildi. Sarkozy çarçabuk, Fransız askerlerinin güvenliği sağlanıncaya kadar, "mücadeleye yardım" ve eğitim amacıyla yapılan tüm operasyonların kaldırıldığını duyurdu.

Fransız ve Afgan yetkililer, bu ölümlerin "uzun zamandan beri içeri sızmış olan bir Taliban'dan" kaynaklandığını duyurdular. Her şeyi anlatıyor gibi görünün bu açıklama, ülkede konuşlanan ve düzenin ve demokrasinin yerleştirilmesi amacıyla işbirliği içindeymiş gibi görünen iki ordu arasında güven problemi olduğunu ortaya koydu.

Daha önce 29 Aralıkta, iki Fransız askeri öldürülmüştü. Ancak içeriye bir Taliban askerinin sızmış olabileceği varsayımı kanıtlanmış değil. Taliban, bu saldırıyı önce üstlenmedi ve aradan bir süre geçtikten sonra üstlendi. Bu, esasen, komutanı tarafından küçük düşürülen veya yakınları, işgal askerleri tarafından öldürülmüş bir askerin intikamı da olabilir.

Bu ordu, ülkeyi işgal ederek, haksız yere "Taliban" olarak niteledikleri muhalefeti besliyor. İşgal ordusu, silah ve teçhizat bakımından teknik olarak gelişmiş ve sayıları resmi asker kadar olan özel askeri şirketlerin ücretlileri tarafından desteklenen 130 bin askeri kapsıyor. Topları, uçakları, uzaktan kumandalı (Dron) uçakları, askerler için herhangi bir risk içermeksizin uzağı ve yükseği bombalayabiliyor. Ancak bu ordu, kitleler arasında, gelişi güzel infazları, "savaşın yan etkilerini" çoğaltıyor: Köyler makineli tüfeklerle taranıyor, köylülerin düğünleri bombalanıyor, aileler arabalarında yok ediliyor, çocuklar odun toplarken öldürülüyor. On yıl içinde, isyancılarla bir ilişkisi bile olmayan on binlerce insan öldürüldü ama bu ölümler isyancıları daha da güçlendirdi.

Fransız Ordusu Bakanı Longouet, dört askerin öldürülmesi ile ilgili olarak "Onların hiç şansı yoktu. Bu bir cinayettir, savaş değil" dedi. Aslında bu savaş tamamen "silahlı insanların, sıklıkla, silahsız insanları katlettiği bir savaştır". Sadece bu kez silahsız olanlar, genellikle katledilen silahsız köylüler değil, Fransız askerleri idi.

Cumhurbaşkanı, bakanlar ve siyasetçiler, 3 bin 600 Fransız askerinin, 2014'den önce, geri çekilmesini gündeme getirdiler. On yıl önce, emperyalizm tarafından istenen düzeni sağlaması için Afganistan'a gönderilen Batılı birlikler, ezici üstünlükteki teknik donanıma rağmen kendini kabul ettiremedi ve müttefiki Hamit Karzai'nin iktidarını sağlamlaştıramadı. Tam aksine, işgal gücü oldular ve böyle hareket ettiklerinden dolayı onlara karşı silahlı tuzaklar kuruluyor ve suikast eylemleri düzenleniyor. İşgal güçleri Afganistan'ı terk etmelidir! LO (20.01.2012)

Romanya

Kemer sıkma kararlarına karşı yapılan yürüyüşler

Romanya'nın farklı kentlerinde 12 Ocak'tan beri binlerce insan hükümetin, IMF ve Avrupa yetkililerinin istekleri üzerine 2010'dan beri uygulamakta olduğu kemer sıkma kararlarının etkilerine karşı yürüyüşler yapıyor.

Önce, 20 Ocak sonra ise 16 Ocak'ta yapılan yürüyüşler 40 şehre yayıldı. Yürüyüşler, 10 Ocak'ta ülkede çok sevilen sağlık bakanı Dr. Raed Arafat'ın protesto mahiyetindeki istifasından sonra oluşan öfkeyle başladı. Dr. Arafat, kitlelerin çoğunluğu yıllardan beri yoksulluk sınırının altında yaşadığından, kararlaştırılan sağlık sisteminin özelleştirmelerinden etkileneceği için buna karşı çıkıp istifa etti.

2009'da IMF ve Avrupa Birliği, Romanya'ya 20 milyar borç verdi ve karşılık olarak kamu çalışanlarının ücretlerinde yüzde 25'lik ve emeklilik maaşlarında yüzde 15'lik bir kesinti yapıldı ve de KDV yüzde 19'dan yüzde 24'de çıkarıldı. İşsizlik ise daha da arttı. Geçen Mart ayında kemer sıkma kararları yüzünden satın alma gücü iyice dibe vurdu.

Ülke genelinde yapılan yürüyüşlerin birkaç gün devam etmesinin ardından hükümet geri adım atmak zorunda kaldı. Ancak bu geri adım henüz gösterileri ve tepkileri durduramadı. Romanya cumhurbaşkanının isyan eden kitleleri "solucanlar" diye adlandırması öfkeyi daha da artırdı. Hatta kitleler, hükümetin kararlarına kafa tutmaya devam ettikleri gibi, şimdi Başbakan Boc'un ve Cumhurbaşkanı Basescu'nun ve yolsuzluklara bulaşmış siyasetçilerin istifa etmelerini ve yeni seçimlerin yapılmasını istiyorlar. Eylemlerini sürdüreceklerini duyurdular. LO (20.01.2012)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Avrupa Birliği'nin krizi

Avrupa'nın birleşmesi en az bir yüzyıldan beri bir gerekliliktir. Avrupa'nın bölünmez emperyalist güçleri arasındaki rekabeti sonucu iki dünya savaşı çıktı. Bu savaşlar halklar için trajik bir biçimde sonuçlandı. Ekonomik gelişme karşısında, tarihi açıdan mevcut sınırlar Avrupa ülkelerini dünyanın diğer bölgelerinden daha feci bir şekilde boğmaya başlamasına karşı Avrupa burjuvazileri bu sorunu çözmekte kısır kaldı. En güçlü Avrupa burjuvazileri bile Avrupa'daki rakiplerini mağlup edip pazarlarını ele geçiremedikleri için dünya kapitalist ekonomi sıralanmasında ancak ikinci sınıfta yer alabildiler.

Avrupa'daki farklı ülkelerin ekonomilerinin gelişimi iç içe girmesine ve kıta ölçeğinde büyük kapitalist işletmelerin çıkarları tek bir devlet ihtiyacını gündeme getirmesine rağmen ulusal burjuvaziler kendi devletlerinin ayrıcalıklarını ısrarla savunmaya devam ediyor.

Altı Batı Avrupa ülkesinin ortak pazarını 27 üyeli Avrupa Birliği'ne dönüştürmek amacıyla yapılan pazarlıkların tamamlanması için yarım yüzyıldan fazla bir süre gerekti. (Eskiden Sovyetler Birliği'ni oluşturan ülkelerin de katılımı ile birlikteki üye ülke sayısı 27'ye yükseldi ancak hiçbir zaman Avrupa'nın tümünü içine almadı. Avrupa'nın yüzölçümünün yarısından fazlası ve yaşayanlarının üçte biri Birliğin dışında kaldı.)

Avrupa Birliği, yürütme organı olarak görev yapan

Avrupa Komisyonu'nun ve yasama organı olan Avrupa Parlamentosu'nun genişlemesi ile Birlikte bazı devlet güçleri nitelikleri ile donandı. Ayrıca özellikle gerçek bir devlet aygıtı gibi görünen ama böyle bir şey olmayıp ancak çok pahalıya mal olan hantal bir bürokrasi oluşturuldu.

Ayrıca Avrupa Birliği'nin devlet ayrıcalıkları değişkendir. Örneğin Şengen alanı içerisinde yer alanlar, bir yerden bir başka yere gitmekte özgür ancak bu alan tüm birliği kapsamıyor. (Özellikle İngiltere bu alanın dışında kalıyor.) Buna karşılık Norveç, İzlanda gibi Avrupa Birliği'ne üye olmayan ülkeler, Şengen alanının bir parçasıdır. Ayrıca devletler geriye dönebilirler. Örneğin bazen Danimarka bunu yapıyor. Aşırı sağın baskısı altında, kendi ulusal sınırlarını yeniden düzenleyerek denetim altında tutuyor.

İleriye doğru atılan bir başka önemli adım da tek bir Avrupa para biriminin oluşturulmasıydı. Ancak İngiltere, İsveç ve Norveç'in yaptığı gibi Avro'yu kullanmayı reddeden ülkeler var.

Avrupa'nın kurulmasındaki bu küçük adımlar her seferinde egemenlikten vazgeçme tartışmalarını doğurdu. Bununla birlikte ulusal devletler, birlik ölçeğinde federal bir devlet oluşturamadı. Brüksel yararına ulusal devletlerin vazgeçtiği ayrıcalıklar, büyük işletmeler tarafından büyük bir pazar oluşturulması için istenenlerdir veya onların fazla önemli bulmadıklarıdır. Bu nedenle de

Avrupa Birliği kurumlarının uyguladığı bazı kurallar gerçekten gülünç. Reformist sol partilerin muhalefetteyken verdikleri "Sosyal Avrupa" sözü, şimdiki Avrupa'yı kendi kârı için oluşturan dünya çapındaki büyük işletmelerin dürtüsüne hiç de uygun değil.

Finans krizi, Avrupa Birliği'nin kırılma noktasını ortaya koydu. Spekülasyona yatırılan, sürekli dolaşımda olan finans sermayesi Avro bölgesindeki Birliğin arkasındaki gediği bulmayı ve genişletmeyi başardı. Avro bölgesinin ilk yıllarında, borçlu tüm ülkeler için aynı olan faiz oranları farklılaşmaya başladı ve bu da spekülörlere yeni kapılar açtı.

Ulusal rekabetin üstesinden gelmek için burjuvaziler tarafından atılan bazı adımlar, örneğin tek para birimi, tehlikeye girdi. Bu gelişmeler, komünist devrimcilerin fikirlerini doğruluyor.

2008 ve 2011 krizleri ve bu dönem arasında tekrarlanan finans krizleri, Avrupa Birliği'ne üye ülkelerin aralarındaki eşitsiz ilişkileri açığa çıkardı. İngiltere'nin tek başına hareket etmesinden dolayı Avrupa Birliği ve hatta avro bölgesi bir nevi Fransız-Alman hakimiyet alanına dönüştü. Bir Avrupa hükümeti olmadığından, birliğin tümünü ilgilendiren kararlar, Sarkozy ile Merkel'in resmi olmayan görüşmeleri sırasında alınıyor. Ortak kararlar daha çok Avrupa Merkez Bankası tarafından alınıyor. Avrupa Merkez Bankası, para politikaları konusunda Avrupa düzeyinde

yasama gücü bulunan tek güç gibi görünüyor.

Ancak Avrupa Merkez Bankası'nın bağımsızlığı sadece Avrupalı kurumların belirsiz demokratik formaliteleri ve Birliğin küçük ülkeleri söz konusu olduğunda bir anlam taşıyor. Avrupa Merkez Bankası, aynı zamanda, Avro bölgesinin temel büyük emperyalist güçleri arasında yürütülen gizli görüşmelere ve yine kendi aralarındaki uzlaşmalara da bağlı.

Avrupa'nın iki büyük gücü olan Fransa ve Almanya'nın (kendini Almanya ve Fransa'dan ayrı tutan İngiltere ile birlikte) aralarında anlaşması, esas bir gerekliliktir ama şüphesiz birliğin tüm kararları için yeterli değil.

Daha az etkinliği bulunan İtalya veya Hollanda da sadece kendi çıkarlarını öne çıkarmanın yollarını aramıyor aynı zamanda Yunanistan gibi Birliğin birçok siyasetinde kendi çıkarlarını öne çıkarmanın yollarını arıyor. Bu nedenle iki büyük gücün yararına olsa da Yunanistan, Slovakya, Finlandiya ve hatta Malta gibi ülkelerin, kararların alınmasını yavaşlattığını gösteriyor. Slovakya meclisinin yaptığı oylama, baskılar karşısında geri adım atmış olsalar da, Avrupa istikrar fonunun güçlendirilmesine karşı Avrupa Birliği problemleri açısından anlamlıdır.

Mali spekülasyonunun birdenbire artması, özellikle de Avrupa'da farklı devletlerin çelişkili çıkarları nedeniyle de daha güçlenmesi Avrupa Birliği'nde ortak bir hükümet mekanizmasının olmadığını daha net bir şekilde gösterdi. Yine de mali krizden dolayı, örneğin mali çıkarlar yüzünden, ilk aşamalarda durumun gerekliliklerinden dolayı belirli ortak girişimlerin olmayacağı anlamına gelmiyor.

İşte bu nedenle, örneğin Avrupa Merkez Banlası kendi yetkilerini de aşan bazı parasal konularda, acil kararlar aldı. Avrupa Merkez Bankası ilk kurulduğunda en zengin devletler, zengin olmayanlara özel hizmetler vermesini engellemek amacıyla bir sürü kurallar dayatmıştı. Bu nedenle de Yunanistan zor duruma düşünce ona yardım yapılmadığı gibi Avrupa Merkez Birliği kendi kurallarını çiğneyip Yunanistan'a borç veren büyük bankaların yardımına koştu. Yine aynı şekilde kendi kurallarını çiğneyerek, ABD Merkez Bankası da yaptı iddialarıyla bazı büyük özel bankaların ödenemeyecek durumda olan borçlarını, yani kokuşmuş tahvillerini satın alıp avronun para ve kredi hacmini iğreti bir şekilde şişirtip enflasyonu körüklemeye başladı.

Siyasetçilerin görevi mali grupların isteklerini desteklemek olduğundan, şimdi bu siyasetçiler, Avrupa'nın yürütme kurumlarının güçlenmesi için bir sürü önerilerde bulunuyorlar. Federasyon veya Avrupa taraftarı yeni söylemler rast gele olmuyor. Korumacılık söylemleri kriz dönemlerinde devamlı gündeme gelir.

Bu ortamda bir tek Avrupa hükümeti gibi davranmak iki temel emperyalist gücün kendi aralarında anlaşıp diğerlerine isteklerini dayatması şeklinde olabilir. Ama anlaşma ancak bu iki rakip emperyalist burjuvazinin ortak çıkarları temellerinde olabilir. Eğer kriz daha da büyürse bu ortak çıkarlar durumu daha ne kadar daha devam edebilir? Bunu gelecek gösterecek, ama bu ilişkiler Troçki'nin dediği gibi aynı zincire bağlı iki eşkıya arasındaki ilişkilere benziyor.

Burjuvazinin bir kısmı daha geniş Avrupa isterken diğer

bir kısmı ise korumacılığı savunuyor. Devrimciler ne birini ne de diğerini desteklemeli.

Burjuvazi gelişmelere göre sıra ile bu iki farklı siyaseti de uygulayabilir ve hatta duruma göre Avrupa sınırları içerisinde dışa karşı bir korumacılık siyaseti uygulayabilir. Ancak bunu yapabilmesi için de Avrupa Birliği'nin de daha merkezi bir yürütme mekanizmasına sahip olması gerekiyor. Burjuvazinin yönetici çevrelerinde artık herkes avronun bitebileceğini ve/veya Avrupa Birliği'nin bile tamamen dağılabileceğini reddetmiyor. Bu ise farklı şekillere bürünebilir: Örneğin İngiltere yöneticilerinin önerdiği gibi eski Ortak Pazara geri dönüş olabilir veya AB farklı bölgelere bölünüp bu bölgeler arasındaki ilişkiler, farklı seviyelerde gelişip Avrupa Birliği çatısı altında veya dışında kalarak devam edebilir.

Gelişmelerin şekli ne olursa olsun ulusal sınırlar içerisine kapanma olursa bu hem ekonomik açıdan felaket olur hem de burjuvazinin emekçilere karşı saldırıları çok daha şiddetli olur. Ama Avrupa'nın daha çok merkezileşmesi olsa da sömürülen sınıflar için daha iyi olacağı anlamına gelmiyor. Böyle bir şey gerçekleşirse, bu Avrupa Birliği'nin inşasının mali sermayenin çıkarlarına uyum sağladığı anlamına gelecek.

Troçki'nin, bir yüzyıla yakın bir süre önce, bunu kesin bir dille söylediği gibi: "Sınırı olmayan, parçalara ayrılmamış, kıta ölçeğinde tek bir Avrupa, ancak işçi sınıfının devrimi ile gerçekleşebilir." (14.10.2011 LDC no 136'dan derlendi)

Güncel... Güncel... Güncel...

Genetiği değiştirilmiş gıdalar yasallaşıyor

Hükümet Biyogüvenlik Kurulu aracılığıyla geçtiğimiz Aralık ayında 13 GDO'lu (genleri değiştirilmiş) mısır çeşidinin hayvan yemi olarak ithal edilmesine onay verdi.

Bitkilerin genlerinin değiştirilmesi yeni değil, otuz yıldan fazladır uygulanıyor. Bunda temel amaç daha verimli ve dayanıklı türler üretmek. Daha hızlı ve daha çok taneli ürün üretmenin yanında haşerelere dayanıklı, kuşları, böcekleri ve kemirgenleri uzak tutan bitkiler yetiştirmek. Bu yöntem zirai ilaçlama zorunluluğunu azalttığı için verimliliğini artırıyor. Bitkilerin genleriyle oynamanın insanlığın beslenmesi için gerekli olduğu iddia ediliyor.

Oysa bugünkü kıtlığın nedeni vurgun yapmak için gıda ürünü satın alınması ve sonra aşırı fiyatla satılması, tohum tekeli oluşturulup tohum fiyatının artırılması, tarım alanları üzerinde savaşların yaşanması gibi yetersiz üretimden değil, kapitalist düzenin gayri insani işleyişinden kaynaklanıyor.

GDO'ları en ateşli savunucuları, bu yolla çok büyük kazançlar elde eden büyük ABD şirketleridir. Özellikle sağlık, bilim ve çiftçi sendikalarıyla tüketici dernekleri, insan sağlığına verdiği zararlar nedeniyle haklı olarak karşı çıkıyorlar. GDO'lu türleri üreten tröstler ve onları destekleyen çevreler, karşı çıkanları

“teknoloji düşmanlığı” ile suçluyor ve hatta bazıları, zamanında “trene”, “elektriğe” karşı çıkan gericiilere benzetiyorlar.

Genelde kapitalizmin olduğu gibi gıda ve tarım alanlarındaki tröstlerin temel amacı insanların ihtiyaçlarını karşılamak değil mümkün olduğu kadar çok kâr elde etmek. Bu nedenle yeni bir ürünü satışa sunmadan gereken incelemeleri yapmak zahmetine katlanmıyorlar. Bu ürünlerin zararları ortaya çıkmaya başladığında eleştirileri kabul edip insan sağlığı için gerekeni yapacaklarına gerçekleri ortaya çıkaranlara saldırıyorlar, tehdit ediyorlar, satın almaya çalışıyorlar. Bu açıdan bir sürü örnek var. Sigara ve kurşunlu benzin örnekleri bunlardan sadece iki tanesidir.

Besin zinciri yoluyla bitkilerin genleri hayvana, oradan insana geçebilmektedir. GDO'lu mısır demek, her tür haşereyi öldüren, daha çabuk büyüyen genler taşıyan mısır demek. Bu genlerin uzun vadede hayvan ve insana ne tür etkide bulunacağı henüz bilinmiyor ama GDO'ların bir süredir yaygınlaştığı ülkelerden fikir veren bazı örnekler var.

GDO'lu soyanın insanlarda alerji oluşturduğu kesinleşti. GDO'lu patatesleri yiyen farelerin bağışıklık sisteminin ciddi bir şekilde bozulduğu da tespit edildi. Daha benzeri birçok araştırma var ama

esas olarak GDO'lu türleri üreten ve tohum tekellerini ellerinde bulunduran büyük şirketler, devletin ya da derneklerin, hatta uzmanların araştırma yapmasına hem yasal olarak hem de fiili olarak izin vermiyor. Bu bile şüphe uyandırıcıdır.

“GDO verimliliği artırır, yoksulluğa çaredir, daha sağlıklıdır” gibi iddiaları da doğru olmadığı gibi gerçekler tam tersi olduğunu gösteriyor. Kanada'da GDO'lu tohumlarla üretim yapan 1.566 çiftçi arasında yapılan bir araştırmada çiftçilerin yüzde 83'ün bu tohumlara karşı olduğunu ve kullanmak istemediğini belirtmiş ve gerekçe olarak da kazançlarının düştüğünü, gıda arzının şirketlere geçtiğini, doğal bitkilerin ve ürünlerin risk altına girdiğini belirtmişler.

GDO'lu tohumların zirai ilaç kullanımını azaltır, fiyatını düşürür iddiaları da doğru değil. Ekilebilir tarım arazilerinin yüzde 74'ünde soya, mısır ve pamuk yetiştiren Arjantin'de 1996 yılında 13.9 milyon litre zirai ilaç kullanılırken 2008 yılına gelindiğinde kullanılan zirai ilaç miktarı 14 kat artarak 200 milyon litreye ulaşmış. Üstelik çiftçiler tohumu her yıl daha yüksek fiyatla almak zorunda kalıyor. Örneğin ABD'de 2006-2008 arasında soya tohum fiyatları yüzde 50'den fazla arttı.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.